

Συντάχθηκε απο τον/την administrator

Κυριακή, 18 Μάρτιος 2012 11:38 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 20 Μάρτιος 2012 18:57

Μια υπόθεση που μας αγγίζει

Θεσσαλονίκη

Στην ταινία «Ιταλία: Αγάπα την ή παράτα την» απονεμήθηκε το βραβείο κοινού για ξένη ταινία του 14ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ. Η ταινία παρακολουθεί ένα ζευγάρι Ιταλών που σκέφτονται εάν θα πρέπει να εγκαταλείψουν τη χώρα τους. Επιχειρούν ένα ταξίδι στην Ιταλία με ένα μικρό Φιατ 500άρι, προκειμένου να ανακαλύψουν τα καλά και τα στραβά της χώρας τους.

Η υπόθεση αγγίζει αρκετά και τους Έλληνες (καθώς τα προβλήματα που εξετάζει η ταινία αφορούν και την Ελλάδα) και αυτός, μαζί με τη χαριτωμένη δομή της, φαίνεται πως είναι ο λόγος της βράβειυσής της. Η σκηνοθεσία είναι των Γκούσταβ Χόφερ και Λούκα Ραγκάτσι.

Όσον αφορά το βραβείο κοινού σε ελληνική ταινία αυτό απονέμεται στο ντοκιμαντέρ Encardia, η πέτρα που χορεύει / Encardia, the Dancing Stone σε σκηνοθεσία Άγγελου Κοβότσο.

Συντάχθηκε απο τον/την administrator

Κυριακή, 18 Μάρτιος 2012 11:38 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 20 Μάρτιος 2012 18:57

Στην κατηγορία κάτω των 45 λεπτών τα βραβεία απονέμονται: Για ελληνική παραγωγή στην ταινία Ο τυφλός ψαράς / The Blind Fisherman σε σκηνοθεσία Στρατή Βογιατζή και Θέκλας Μαλάμου

Για ξένη παραγωγή στην ταινία ORA (Καναδάς) σε σκηνοθεσία Φιλίπ Μπεϊλόκ

Η φετινή Κριτική Επιτροπή της FIPRESCI απονέμει βραβείο για ελληνική παραγωγή στην ταινία Σαγιόμι / Sayome σε σκηνοθεσία Νίκου Νταγιαντά, αναφέροντας ότι πρόκειται για «μια ευαίσθητη και ευφυής μαρτυρία για ένα από τα πιο σύγχρονα και σοβαρά θέματα που αφορούν στη μοντέρνα Ελλάδα: τη μετανάστευση.

Χτίζοντας γέφυρες ανάμεσα σε δυο κουλτούρες που φαίνονται πολύ μακριά η μία από την άλλη, η ταινία απεικονίζει τη ζωή μιας εξαιρετικής γυναίκας. Η κριτική επιτροπή εντυπωσιάστηκε από τον βαθύ σεβασμό και το θαυμασμό που επέδειξε ο ταλαντούχος αυτός σκηνοθέτης».

Για ξένη παραγωγή στην ταινία Canicula (Μεξικό) σε σκηνοθεσία Χοσέ Αλβαρες, τονίζοντας ότι πρόκειται για «μια ποιητική και κινηματογραφική αποτύπωση μιας περιθωριοποιημένης κουλτούρας. Διεισδύοντας στην καθημερινή ζωή του λαού Τοτόνακ μέσα από κοντινά πλάνα και ήχους, και με αξιοθαύμαστη αφηγηματική εγκράτεια, η ταινία εκθέτει τις συνηθισμένες και λιγότερο συνηθισμένες πτυχές αυτού του αρχαίου πολιτισμού».

Το βραβείο τηλεοπτικής προβολής της EPT3 σε ντοκιμαντέρ της ενότητας «Κοινωνία και Περιβάλλον» απονέμεται εξ ημισείας στις ταινίες Απαλλοτρίωση / Expropriation του Μάνου Παπαδάκη και Μια χούφτα γενναίοι άνθρωποι / A Few Brave People (Τουρκία) της Ριγιά Αρζού Κοκσάλ.

Το βραβείο συνοδεύεται από έπαθλο 1.500 ευρώ για καθεμιά ταινία.

Το βραβείο «Doc on Air» της EPT αφορά στο καλύτερο project του Pitching Forum του Ευρωπαϊκού Δικτύου Ντοκιμαντέρ EDN και αντιστοιχεί σε χρηματικό έπαθλο 7.000 ευρώ.

Συντάχθηκε απο τον/την administrator

Κυριακή, 18 Μάρτιος 2012 11:38 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 20 Μάρτιος 2012 18:57

Το βραβείο απονέμεται έπειτα από απόφαση κριτικής επιτροπής που απαρτίζεται από τους tutors, οι οποίοι παρακολουθούν τις προτάσεις ντοκιμαντέρ στο Pitching Forum του Docs in Thessaloniki του EDN.

Το βραβείο απονέμεται φέτος στο project My Journey to Meet You (Ιταλία), σε σκηνοθεσία Marco Simon Puccioni και παραγωγή Simone Catania, Indyca.

Η φετινή Κριτική Επιτροπή για το βραβείο της Διεθνούς Αμνηστίας που απονέμεται σε ταινία της ενότητας «Ανθρώπινα Δικαιώματα» απονέμει βραβείο στο ντοκιμαντέρ Αυτό δεν είναι μια ταινία / This Is Not A Film (Ιράν) σε σκηνοθεσία των Τζαφάρ Παναχί και Μοτζτάμπα Μιρταχμάς.

Το βραβείο της WWF απονέμεται στην ταινία Ζήτω οι αντίποδες / Viva! las Antipodas! (Γερμανία-Ολλανδία-Αργεντινή-Χιλή) σε σκηνοθεσία Βίκτορ Κοσακόφσκι.

Αγγελική Στελλάκη
Newsroom ΔΟΛ

.....

14ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης: Η Encardia του Αγγελου Κωβότσου σκλαβώνει το κοινό
Ανακοινώθηκαν το βράδι του Σαββάτου τα βραβεία
Το Βήμα

Συντάχθηκε απο τον/την administrator

Κυριακή, 18 Μάρτιος 2012 11:38 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 20 Μάρτιος 2012 18:57

Αγάπησε ή άφησε την Ιταλία (και την Ελλάδα...)

ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ

Μια ηλιόλουστη πρωτεύουσα. Ένα ζευγάρι λίγο πριν/μετά τα τριάντα. Μια έξωση. Μια οικονομία σε κρίση. Η ανεργία που χτυπά την πόρτα. Πολιτικοί τόσο διαφθαρμένοι που θυμίζουν Boardwalk Empire (μαύρο χρήμα, γκόμενες, σκάνδαλα). Κι ένα δίλημμα: να μείνεις σε μια χώρα που λατρεύεις να μισείς ή να γίνεις bobo (μποέμ μπουρζουά) στο Βερολίνο, στο Λονδίνο και στην Αυστραλία; Κάτι σου θυμίζει ε;

Την απάντηση αποπειράθηκε να την δώσει το ντοκιμαντέρ που κέρδισε το βραβείο κοινού στο 14ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης. Italy: love it or leave it!

Ο Λούκα και ο Γκουστάβ είναι δυο εξουθενωμένοι νέοι που ζουν σε μια Ρώμη με τραγικά υψηλά ενοίκια, έχουν βαρεθεί να κουνούν το μαντήλι σε κολλητούς (άλλος για Βερολίνο τράβηξε κι άλλος για Βαρκελώνη) και δεν αντέχουν άλλο να «διοικούνται» από ένα άνθρωπο που δεν σέβεται τις γυναίκες (εκτός αν τις πληρώνει για «κατοικίδια», έχει κάνει την «ανεργία» και την «απόγνωση» φίλες τους, και δεν αναγνωρίζει τα δικαιώματα των ομοφυλοφίλων.

Αλλά πώς να αφήσεις την mamma Italia; Κυρίως πώς να απαρνηθείς το μέρος που μεγάλωσες, έμαθες να αποκαλείς πατρίδα και ταύτισες με γεύσεις, ανέμελες διακοπές, αρώματα και βόλτες σε πλατείες που σου θυμίζουν το παρελθόν και το παρόν σου; Είναι δυνατόν ένα εσπρέσο να σου προκαλεί τέτοιο αίσθημα ασφάλειας; Μπορεί ένα Fiat 500 να γίνει το όχημα διαφυγής από μια χώρα προσκολλημένη σε θρησκευτικά παραληρήματα, μια χώρα βουτηγμένη στην διαφθορά που οι πολιτικοί του Μιλάνο αντιμετωπίζουν τους Σικελούς ως φθινό εργατικό δυναμικό και την μαφία ως τον μεσάζοντα. Τι κάνεις όταν είσαι ερωτευμένος με μια πόλη που την προοπτική για καριέρα και εξέλιξη την βλέπεις μόνο στα όνειρα σου; Την εγκαταλείπεις θα βιαστείς να πεις. Οι μεγάλες αγάπες της ιστορίας όμως δεν σπατάλησαν ούτε αράδα για θρασύδειλους, τι θα έγραφε για σένα ο Φιτζέραλντ σήμερα φίλε μου;

Οι δυο πρωταγωνιστές λοιπόν αποφασίζουν να περάσουν έξι μήνες σε ένα αυτοκίνητο, ταξιδεύοντας από την μαγευτική Τοσκάνη μέχρι τη γεμάτη σκουπίδια Νάπολη, μιλώντας με

Συντάχθηκε απο τον/την administrator

Κυριακή, 18 Μάρτιος 2012 11:38 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 20 Μάρτιος 2012 18:57

παπάδες, γιαγιάδες, διανοούμενους, ακροδεξιούς, κομμουνιστές, καπιταλιστές, μαφιόζους, κυρίως ανοίγοντας μια κουβεντούλα με την σύγχρονη Ιταλία. Περιγράφουν μια μελαγχολική πραγματικότητα με τόσο σαρκαστικό χιούμορ και σουρεαλισμό που σε αναγκάζουν να ταυτιστείς μαζί τους και να κάνεις λίστα «υπέρ και κατά» όσο παρακολουθείς το ταινιάκι (να φανταστείς το παρακολούθησα σε μια κατάμεστη αίθουσα μια τόσο αισιόδοξα ηλιόλουστη μέρα που απλά δεν σε άφηγε να σκεφτείς τίποτα παρά μόνο που θα αράξεις για ώρες με το ποτό σου)...

Το τέλος είναι κρίμα να το μάθεις διαβάζοντας αυτό το κείμενο. Ίσως όμως το παρόν σε παρακινήσει να σκεφτείς αν γκρινιάζεις χωρίς να κάνεις κάτι για να αλλάξεις το μέλλον σου. Ρε παιδάκι μου, ακόμα κι αν είσαι συνδρομητής του περιοδικού Fortune, έτοιμες συνταγές επιτυχίες δεν θα βρεις πατενταρισμένες. Την ευτυχισμένη κοινωνία, αυτή την Γη της Επαγγελίας ακόμα «σφάζεται» να την βρει η φυλή του Αβραάμ να την ανακαλύψει, με αυτή την αγωνία αυτοκτόνησε ο Deleuze ενώ κλονισμένος έφυγε και ο Φουκώ.

Δεν έχω πλέον την ικανότητα να μιλήσω για την πληθυντικότητα των δυνατοτήτων που διάβαζα σε συγγράμματα πανεπιστημιακών. Δεν θα σου δώσουν και καμία απάντηση άλλωστε, κι έμενα με περισσότερα ερωτηματικά με γέμισε. Σε πιο κατανοητά ελληνικά: όλοι χαμένοι μέσα σε διλήμματα ζούμε, απλά κάποιοι μένουν, κάποιοι φεύγουν και μερικοί ζουν μετέωροι. Εκείνο που ξέρω με σιγουριά είναι ότι στο Italy: Love it ore Leave it έβαλα πέντε αστεράκια.

ΣΧΕΤΙΚΟ ΑΡΘΡΟ

ΤΑ ΝΕΑ

Η πέτρα που χορεύει

Encardia: μια μουσική ξενάγηση στον πολιτισμό της Κάτω Ιταλίας

Στην πλούσια παράδοση των ελληνόφωνων της Κάτω Ιταλίας μάς ξεναγεί το συγκρότημα Encardia, μέσα από το ντοκιμαντέρ του Άγγελου Κοβότσου, Encardia, η πέτρα που χορεύει. Το γλωσσικό ιδίωμα γκρικο, η μουσική και η ταραντέλα πίτσικα συνθέτουν μια γιορτή που χάρισε στον σκηνοθέτη το βραβείο κοινού του 14ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης για ελληνική ταινία άνω των 45 λεπτών.

Από την ίδρυσή του πριν από περίπου 8 χρόνια, τα μέλη του συγκροτήματος ταξιδεύουν στη

Νότια Ιταλία, «μελετώντας» τον πολιτισμό της περιοχής και εντάσσοντάς τον στη μουσική της.

Ένα από τα βασικά στοιχεία αυτού του πολιτισμού είναι τα «γκρίκο», ένα αρχαιοελληνικό γλωσσικό ιδίωμα με προσμιξεις ιταλικών λέξεων, που μιλιέται στις περιοχές της Γκρετσία Σαλεντίνα και της Καλαβρίας στη Νότια Ιταλία μέχρι σήμερα. Φαίνεται ότι η γλώσσα αυτή έχει τις ρίζες της στους Έλληνες που από την αρχαϊκή εποχή μέχρι τη Βυζαντινή περίοδο εγκαθίστανται στην περιοχή.

Τα γκρίκο υποχωρούν μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, καθώς τα φτωχά, απομονωμένα και ρημαγμένα από τη μετανάστευση ελληνόφωνα χωριά, εντάσσονται στην μεταπολεμική ιταλική πραγματικότητα.

Η χρήση της γλώσσας σήμερα περιορίζεται στους ηλικιωμένους και τείνει να εξαφανιστεί, παρά τις προσπάθειές για διάσωση και διδασκαλία της στους πιο νέους σε ηλικία.

Ό,τι όμως δεν καταφέρνει η εκπαίδευση, φαίνεται πως το καταφέρνουν οι ντόπιοι μουσικοί, παλιοί και νέοι, μέσα από τα τραγούδια και την ποίηση. Αυτοί συνοδεύουν τις στιγμές της ζωής τους με τραγούδια ερωτικά, εργατικά, μοναδικής αξίας μοιρολόγια, νανουρίσματα, αλλά και... την ταραντέλα πίτσικα.

Αυτό είναι το δεύτερο βασικό σημείο ενδιαφέροντος του συγκροτήματος Encardia. Μια ντόπια παραλλαγή του γνωστού ιταλικού χορού, που στην περιοχή απέκτησε μαγικοθρησκευτικές και θεραπευτικές διαστάσεις και σύμφωνα με τον Ιταλό ανθρωπολόγο Ερνέστο ντε Μαρτίνο ήταν ένας πολιτισμικά κατασκευασμένος εξορκισμός των προβλημάτων που απέρρεαν από την φτώχεια, τη μιζέρια και την εγκατάλειψη της περιοχής του απομονωμένου ιταλικού νότου, μιας από τις πιο φτωχές περιοχές της Ευρώπης.

Στο ντοκιμαντέρ το συγκρότημα συναντά σημαντικούς ανθρώπους του πολιτισμού, τραγουδά, χορεύει, μιλά με κατοίκους και επικοινωνεί με μελωδίες και ξεχασμένες λέξεις